

Κάμνω ἀταξίας, εἶμαι ἄτακτος, φέρομαι ἀκόσμως, ἐπὶ παίδων καὶ μαθητῶν σύνηθ. καὶ Τσακων.: "Οποῖος ἀταχτήση θὰ τιμωρηθῇ. Ὁ μαθητὴς αὐτὸς διαρκῶς ἀταχτεῖ σύνηθ.

ἀταχτωσία ἡ, Πόντ. (Κερασ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄταχτος καὶ τῆς καταλ. -ωσία κατὰ τὸ ἀνακατωσία, ἀρματωσία, καμνωσία κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,228.

Ἀταξία 1, ὁ ἰδ.

ἀτεινέθε ἀντων. κτητική Πόντ. (Κερασ.) ἀτεινέθες Πόντ. (Κερασ.) ἀτεινέθες Πόντ. (Χαλδ.) ἀτεινεχθῆς Πόντ. (Χαλδ.) ἀτεινέθ Πόντ. (Ὁφ. Χαλδ.) ἀτεινεθί Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀτεινεθίς Πόντ. (Χαλδ.) ἀτεινεχθίς Πόντ. (Χαλδ.) ἀτεινεθεί Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀτεινέθ Πλνθ. τοῦ ἀτός, δι' ὁ ἰδ. αὐτός, καὶ τῆς ἀρχ. τριτοπροσώπου ἀντων. ἔθεν.

Συνεκφέρεται πάντοτε ὡς γενική κτητική μετὰ τοῦ ἄρθρου τὸ προτασσομένου καὶ ὑφισταμένου ἐκθλιπν τοῦ ο καὶ τίθεται ἐπὶ γ' προσώπου οὐδετέρου γένους ἢ καὶ πράγματος, ὅταν ὁ κτήτωρ εἶναι εἰς ἔνθ' ἀν.: Τ' ἀτεινέθ τὰ μῆλα (αὐτουνού τὰ μῆλα ἐνν. παιδιοῦ ἢ κοριτσιοῦ) Ὁφ. Τ' ἀτεινεθί τὸ χαρτίν (αὐτουνού τὸ βιβλίον) Χαλδ.

ἀτεινέτερον ἀντων. κτητική Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς γενικῆς κτητικῆς τ' ἀτεινεθ, δι' ὁ ἰδ. αὐτός, καὶ τῆς καταλ. -έτερον, ὁ ἐκ τοῦ τ' ἐμέτερον (τὸ ἡμέτερον).

Συνεκφέρεται πάντοτε ὡς γενική κτητική μετὰ τοῦ ἄρθρου τὸ προτασσομένου καὶ πάσχοντος ἐκθλιπν τοῦ ο καὶ τίθεται ἐπὶ τοῦ γ' προσώπου πρὸς δήλωσιν πολλῶν κτητόρων ἔνθ' ἀν.: Τ' ἀτεινέτερον ὁ κύρις (ὁ πατήρ) Τραπ. Χαλδ. Τ' ἀτεινέτερον ἡ νύφε. Τ' ἀτεινέτερα τὰ μῆλα αὐτόθ.

ἀτέκνιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀτέκνητους Μακεδ. (Νάουσ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τεκνιστός < τεκνίζω. Τὸ ἀτέκνητους κατὰ τὰ ἐκ τῶν περισπωμένων ρ. παραγόμενα.

Ἀτεκνος, ἄπαις: Εἶναι ἀτέκνητ' κ' ἔχ' λαχτάρα νὰ κάθ' πιδιά. Συνών. ἄβιος 2, ἀβλαστάρωτος 2, ἀβλάκνος 1, σιτητος 2, ἀκλήρος 3, ἄπαιδος, ἀπαιδωτος, ἄτεκνος 1, ἀτεκνωμένος.

ἄτεκνος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἀτικνους βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄτεκνος.

1) Ὁ μὴ ἀποκτήσας, ὁ μὴ ἔχων τέκνα κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.): Γυναῖκα ἄτεκνη. Ἀντρώγυνον ἄτεκνο. Πλούσιοι κ' ἄτεκνοι. Πέθανε ἄτεκνος κοιν. || Γνωμ. 'Σ τ' ἀτέκνον τὴν αὐλὴν νερόν α' βορῆς μὴ βίης Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀτέκνιστος. 2) Τὸ μὴ γεννησάν εισέτι, ἐπὶ προβάτου δύο ἢ τριῶν ἐτῶν Νάξ. (Φιλότ.) κ.ά. 3) Οὐδ. οὐς. α) Χόρτον τι τὸ ὁποῖον ἐπιφέρει ἀτεκνίαν εἰς τὰς ἐσθιούσας αὐτὸ ἢ πινούσας ἀφέψημά του γυναικας Πελοπον. (Μάν. Τριφυλ.) Στερελλ. (Λοκρ.) κ.ά.: Πίνω τ' ἄτεκνο Τριφυλ. Συνών. ἀτεκνόχορτο. β) Φάρμακον στερωτικὸν παρασκευαζόμενον ἐκ βουτύρου κακάου, τρυγικοῦ ὀξέος, βορικοῦ ὀξέος καὶ κινίνης, τὸ ὁποῖον ἐμβαλλόμενον ὑπὸ μορφὴν σφαιριδίου εἰς τὸν κόλπον τῆς γυναικὸς πρὸ τῆς συνουσίας προλαμβάνει τὴν σύλληψιν Ἀθῆν.: Κουμπιά ἄτεκνα. γ) Ὅσπουν τι εὐρισκόμενον κατὰ τὰς λαϊκὰς δοξασίας ἐντὸς τῆς κοιλίας τῶν προβάτων καὶ ἔχον τὴν ιδιότητα νὰ καταστρέφῃ τὸ ἔμβρυον πρὶν τοῦτο ἀναπτυχθῇ Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἡ προβατὶνα ἔχ' ἴς τὴν ἁλὶά τ'ς ἀτικνου.

ἀτεκνόχορτο τό, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτεκνος καὶ τοῦ οὐς. χόρτο.

Τὰ ποώδη φυτὰ 1) Δίαρον τὸ λεπτόφυλλον (biarum tenuifolium) τοῦ γένους τοῦ βιάρου (biarum) τῆς τάξεως τῶν ἀρωδῶν (araceae). Συνών. ἄτεκνος 3α. 2) Δίαρον τὸ Σπρυνέριον (biarum Sprunerii). 3) Δίαρον τὸ Φραάσειον (Fraasianum), παλαιὰ ἐξαμβλωτικά φάρμακα. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 9 (1926) 446. [*]

ἀτεκνωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀτικνουμένους Σκίαθ. Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀτεκνώνω.

Ἀτεκνος: Χήρα κ' ἀτικνουμέν'. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀτέκνιστος.

ἄτελα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀνάτελα Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνάτολα Ἡπ. Κωνπλ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἄτελος.

Οὐχὶ κατὰ τὸν ὀρθὸν τρόπον, ἀνάποδα ἔνθ' ἀν.: Φέρθηκες ἀνάτελα. Ἀνάτελα ἔχτισε τὸ σπῖτι του Λεξ. Δημητρ.

ἀτέλεια ἡ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀτέλεια.

Ἡ ἔλλειψις τελειότητος, ἐλάττωμα, μειονέκτημα: Τὸ ἔργο αὐτὸ ἔχει πολλὰς -μεγάλας ἀτέλειες.

ἀτελείωτα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀτέλειωτα σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτελείωτος.

Ἀνευ τέλους, ἀδιακόπως, διαρκῶς σύνηθ.: Μιλεῖ-παίζει -παραπονιέται-φωνάζει ἀτελείωτα. Βρέχει-χιονίζει ἀτελείωτα σύνηθ. Ἀτελείωτα τὰ ἴδια μου λές Πελοπον. (Ἀρκαδ.) Ἀτελείωτα τὰ ἴδια ἔχουμε αὐτόθ. Κ' ἔλεγε ἀτελείωτα καὶ γελοῦσε καὶ χαχάνιζε μὲ τὸ τίποτα ΓΞενόπ. Κατήφ. 97.

ἀτελείωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀτελείουτε Τσακων. ἀτέλειωτος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀτελείουτους βόρ. ἰδιώμ. ἀτελείουτε Τσακων. ἀτέλιωτος Πόντ. (Χαλδ.) ἀτέλετος Πόντ. (Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀτελείωτος. Τὸ ἀτέλειωτος καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ὁ μὴ τελειωθείς, ὁ μὴ περατωθείς, ἀτελής κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Ἡ δουλειὰ ἔμεινε ἀτελείωτη. Τὸ σπῖτι εἶναι ἀτελείωτο. Ἀτέλειωτο ἐργόχειρο-κλάψιμο-παραμύθι κττ. κοιν. Ἐφέκεν τὴν δουλειάν ἀτ' ἀτελείωτον Χαλδ. || Φρ. Τὸν ἀτελείωτο ἔχει (ἐπὶ ἐργασίας βραδέως περατουμένης) Σῦρ. Συνών. ἄξετε-λείωτος, ἄξετέλευτος 1, ἀτέλευτος 1. 2) Ὁ μὴ ἔχων πέρας, ἀτελεύτητος, ἄπειρος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Ὁ κόσμος εἶναι ἀτέλειωτος. Βῆχας ἀτέλειωτος. Στρατὸς ἀτέλειωτος. Βροχὴ ἀτέλειωτη. Νύχτα ἀτέλειωτη. Σκοτάδι ἀτέλειωτο. Τὸ νερό τῆς βρύσης εἶναι ἀτέλειωτο. Βάσανα-γέλια-λόγια-πλούτη ἀτέλειωτα κοιν. Ἡ καλωσύνη τ' ἀτελείωτον ἔν' Χαλδ. || Ποίημ.

Λές κ' ἔτοι ἀτέλειωτο ὄνειρο τήνε κρατεῖ δεμένη

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1, 193. Συνών. ἀσκόλαστος 2, ἀσταύρωτος 6, ἀτέλευτος 2, ἄτελος (II).

ἀτέλευτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀτέλιφτους Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀτέλευτος.

1) Ὁ μὴ τελειωθείς, ἀτελής πολλαχ.: Δουλειὰ ἀτέλευτη. Σκάψιμο ἀτέλευτο. Συνών. ἀτελείωτος 1. 2) Ἀπειρος, ἀμέτρητος Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀτέλιφτα ἦταν τὰ σταφύλια φέτου. Συνών. ἀτελείωτος 2. 3) Ὁ μὴ τελευτῶν, ἀνεξάντλητος Στερελλ. (Αἰτωλ.): Εἶν' ἀτέλιφτους αὐτὸς οὐ γέροντας μὲ τ'ς ἰδιουτροπίας τ'.

ἄτελος ἐπίθ. (I) σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀτελής.

